

«ΩΡΑ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Θεατρική Σύνθεση για μαθητές Γυμνασίου – Λυκείου (¹)

Επιμέλεια: Ασημάκης Κοντογιάννης

ΕΙΚΟΝΑ 1^Η – ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(ΤΟ ΤΟΥΛΙ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΟ. ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο **ΑΦΗΓΗΤΗΣ**).

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Καλησπέρα σας κυρίες και κύριοι, επιτρέψτε μου να κλέψω λίγο από το χρόνο σας, για να σας μιλήσω ακριβώς γι' αυτό ...το χρόνο.

Ο χρόνος, μία λέξη σχετικά δύσκολη στην προφορά της, με δύο ουρανικά σύμφωνα, στην αρχή, το ένα δίπλα στο άλλο, χχχ και ρρρ, δύο σύμφωνα που όταν ηχήσουν μαζί μπορεί να σημαίνουν πολλά πράγματα, μπορεί να είναι το ροχαλητό ενός κυρίου που ήδη βαρέθηκε με αυτά που λέω και τον πήρε ο ύπνος, χρρ, χρρ ,χρρ, μπορεί να είναι ένα τεράστιο πριόνι που κόβει από τη γη τον κορμό της γνώσης, χρ, χρ, χρ, και με κάθε χρ γινόμαστε λιγότερο σοφοί, μπορεί να είναι και το γουργουρητό μιας γάτας που έχει ηδονικά αφεθεί στα στοργικά χάδια του αφεντικού της, χρρρ, χρρρρ, χρρρρ, ή μπορεί απλώς να είναι η ηχητική εισαγωγή της εξαγωγής των περιπτών σιέλων του οργανισμού ,μία πράξη καθόλου πολιτισμένη: χρρρ φτου! Όμως όχι κυρίες και κύριοι, ας αφήσουμε κατά μέρος την ηχητική σημειολογία, τίποτα από όλα αυτά δε συμβαίνει, είναι απλώς δύο γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου, δύο ταπεινά ουρανικά σύμφωνα που προηγούνται ενός κλειστού, κυκλικού φωνηέντου, το φωνήεν «ο», που εκφέρεται σωστά με την προέκταση των χειλέων, οοο, οοοο, ένα φωνήεν σκοτεινό, όσο σκοτεινό είναι και το τούνελ του χρόνου που μας οδηγεί από το τότε στο τώρα...

Τότε...Τώρα...Αύριο...Χτες...Πριν...Μετά...Λέξεις που σχετίζονται με το χρόνο.

Τι είναι όμως ο χρόνος;

Ο χρόνος είναι αναλώσιμος. (κλικ) Πέρασε. (κλικ) Πάει κι αυτό (κλικ) Κι αυτό. Εγώ μόλις τώρα έφαγα δύο λεπτά από το χρόνο σας. Δύο λεπτά από τη ζωή σας που ποτέ δε θα ξανάρθουνε. Κι όμως μπορείτε να τα ξαναζήσετε αν θυμηθείτε τι έλεγα αυτά τα δύο λεπτά, τι αισθανόσασταν, τι έκανε ο διπλανός σας. Αν θυμηθείτε... (Σκοτάδι) Η μνήμη. Αυτή μας κάνει και ξαναζούμε το χαμένο χρόνο. Χάρη σ' αυτήν καταλαβαίνουμε την ύπαρξή μας. Και την ύπαρξη άλλων ανθρώπων πριν από εμάς. Ας αφήσουμε τη μνήμη να ταξιδέψει μέσα στο χρόνο. Ας πάμε πίσω. Πολύ πίσω. Τότε που ήμασταν καινούριοι ταξιδιώτες του χρόνου. Τότε που ήμασταν παιδιά.

---

¹ όπως ανέβηκε στα Εκπαιδευτήρια ΓΕΙΤΟΝΑ τη χρονιά 2000

(Ανάβει το φως – Ένα παιδί στο επάνω μέρος της σκηνής, στο κέντρο, μπροστά. Η φωνή του αφηγητή ακούγεται από τα ηχεία – δεν τον βλέπουμε).

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Αν γυρίσουμε το κεφάλι μας θα δούμε δυο ανθρώπους να μας κοιτάνε στοργικά: οι γονείς μας. (Εμφανίζονται οι γονείς). Και πίσω από τον καθένα από αυτούς άλλοι δύο να τους κοιτάνε εξίσου στοργικά: οι δικοί τους γονείς. Οι παππούδες μας. (Εμφανίζονται). Και πίσω από τον καθένα από αυτούς άλλοι δύο: οι προπαππούδες μας. (Εμφανίζονται). Και πίσω από όπως άλλοι...κι άλλοι ... κι άλλοι (σιγά – σιγά εμφανίζεται όλος ο θίασος) . Και αν συνεχίσουμε θα δούμε ότι είμαστε συγγενείς με τουλάχιστον 15.560.855.000 ανθρώπους, πράγμα αδύνατο, γιατί τόσος δεν είναι ο πληθυσμός ολόκληρης της γης. Μακρινοί μας πρόγονοι, που χωρίς έστω κι έναν απ' αυτούς εμείς σήμερα δεν θα υπήρχαμε. Μακρινοί μας πρόγονοι που είναι καταγραμμένοι στα κύτταρά μας. Στο γενετικό μας κομπιούτερ.

(ΣΚΟΤΑΔΙ. FADE IN. ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ).

Δεν ξέρω γιατί αλλά εγώ έψαξα. Έψαξα. Προσπάθησα να θυμηθώ. Θέλησα να ταξιδέψω προς τα πίσω, να μάθω από πού έρχομαι, τι φορτίο κουβαλάω, γιατί έχω αυτά τα μάτια, τη μύτη, το στόμα, γιατί μιλάω αυτή τη γλώσσα...

Δεν πήγα πολύ μακριά. Μόλις έναν αιώνα πίσω. Αρχές του 1900. Στη Ζάκυνθο.

(ΑΝΑΒΟΥΝ ΤΑ ΦΩΤΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΛΙ. ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ ΣΕ ΕΝΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗΣ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ 1900. ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑ ΝΑ ΚΡΑΤΑΝ ΜΙΑ ΟΜΠΡΕΛΑ, ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ, ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΚΛΠ)

Ο μακρινός μου πρόγονος κ.Πεμπονάρης, νέος έξυπνος, μορφωμένος, που όμως δεν ήταν καθόλου αρεστός στις κοντέσες της αριστοκρατίας, γιατί ήταν ένας απλός αστός, ένας άνθρωπος του λαού. Ένας ποπολάρος.

Ας δούμε κυρίες και κύριοι κάποιο στιγμιότυπο από τη ζωή του, ίσως αξίζει τον κόπο. Άλλωστε, όπως είπαμε και πριν, κατά πάσα πιθανότητα έχετε κάποια μακρινή συγγένεια μαζί του (κλικ).

ΕΙΚΟΝΑ 2^η - 1910 – «Ο ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ»

Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΠΑΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΑΙ ΠΑΡΑΜΕΡΑ. ΜΟΥΣΙΚΗ. (ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ) . ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΤΟΥ ΣΕΡΝΟΝΤΑΣ ΕΝΑ «ΤΡΟΛΕΪ – ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ». ΚΑΝΟΥΝ ΔΙΑΟΛΙΕΣ, ΤΣΑΚΩΝΟΝΤΑΙ ΚΛΠ. ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΟΛΕΪ ΜΙΑ ΟΜΠΡΕΛΑ, ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ ΑΝΤΡΙΚΟ, ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΛΠ ΚΑΙ ΤΑ «ΦΟΡΑΝΕ» ΣΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ . ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΔΥΟ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΛΕΝΕ:

Α΄ ΒΟΗΘΟΣ :Χίλια...

Β ΒΟΗΘΟΣ : Εννιακόσια...

Α΄+Β΄ : Δέκα

ΓΕΛΑΝΕ ΚΑΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ, ΣΑΝ ΞΩΤΙΚΑ.
ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΣΚΗΝΗ ΔΡΟΜΟΥ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΣΚΗΝΗ
ΑΠΟ ΤΟΝ «ΠΟΠΟΛΑΡΟ».

ΕΙΚΟΝΑ 3^Η – 1920 – «ΚΟΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ»

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΤΟΥ «ΠΟΠΟΛΑΡΟΥ». ΜΟΥΣΙΚΗ (ΚΑΠΟΙΟΣΜΥΡΝΕΪΚΟ). ΜΠΑΙΝΕΙ Ο ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ . ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΝΕΙ ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΑΜΠΕΧΟΝΟ ΚΑΙ ΕΝΑ ΓΥΛΙΟ. Ο ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ ΤΑ ΦΟΡΑΕΙ, ΕΝΩ ΜΙΛΑΕΙ. ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ.

ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ: Φεύγω πατέρα. Καλέσανε την κλάση μου. Πάω στο μέτωπο. Στη Μικρασία πατέρα. Για τη Μεγάλη Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Μη στεναχωριέσαι πατέρα...Θα γυρίσω σύντομα στο νησί , θα δεις...Θα γυρίσω νικητής και θά 'σαι περήφανος για μένα...Αντίο πατέρα.

Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΚΑΝΕΙ ΣΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΕΜΠΟΝΑΡΗ ΝΑ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ. Ο ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΑΠΡΟΘΥΜΑ. Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΕΠΙΜΕΝΕΙ. Ο ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ ΥΠΑΚΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕΙ. Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ. ΑΜΕΣΩΣ ΜΙΛΑΕΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Με λένε Κατερίνα. Εγώ γεννήθηκα στην Αθήνα, ο πατέρας μου στη Λαμία και η γιαγιά μου ήταν Μικρασιάτισσα, από το Αϊδίνι. Γεννήθηκε ακριβώς πριν έναν αιώνα, το 1900. Τη λέγανε Πολύμνια.

ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΜΑΝΤΙΛΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΑΛΙ ΝΑ ΦΟΡΕΣΕΙ .(ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΑΝΤΙΛΙΑ ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟ ΣΩΣΤΟ). ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ. ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΛΕΝΕ:

Α΄ ΒΟΗΘΟΣ: Χίλια...

Β΄ : Εννιακόσια...

A + B : Εικοσιδύο!

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ Ο ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ ΕΧΕΙ ΦΤΑΣΕΙ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΜΝΙΑ. ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ. ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΣΤΕΚΟΥΝ ΠΑΡΑΜΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΝΟΥΝ ΓΚΡΙΜΑΤΣΕΣ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ: (ΤΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ, ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥΣ κλπ).

ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ: Το 'ξερα ότι έπρεπε να έρθω στη Μικρασία. Για να γνωρίσω μια τόσο όμορφη κοπέλα...

ΠΟΛΥΜΝΙΑ: Πώς σε λένε;

ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ: Ζέππο Πεμπονάρη. Από τη Ζάκυνθο. Εσένα;

ΠΟΛΥΜΝΙΑ: Πολύμνια Παναγιωτίδη. Απ' το Αϊδί.

ΠΕΜΠΟΝΑΡΗΣ: Όταν γυρίσω στην Ελλάδα να 'ρθεις να με βρεις. Θα σε περιμένω....(παύση)
Θα 'ρθεις;

ΠΟΛΥΜΝΙΑ: Θα 'ρθω.

ΤΗΣ ΑΠΛΩΝΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ. ΚΡΑΤΙΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ . ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΙΑ ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΚΟΡΟΪΔΕΥΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ. ΞΑΦΝΙΚΑ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΠΑΛΑΜΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΨΗΛΑ. ΑΥΤΟΣ ΚΙΝΕΙ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ. ΑΛΛΑΓΗ ΦΩΤΙΣΜΟΥ. ΗΧΟΙ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΝΟΟΥΝ «ΦΩΤΙΑ, ΠΟΛΕΜΟΣ». ΑΜΕΣΩΣ ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΔΗΘΕΝ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΣΠΡΩΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΠΕΜΠΟΝΑΡΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ. Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ. Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΦΟΡΑΕΙ ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ ΣΑΛΙ. ΜΟΥΣΙΚΗ. ΜΠΑΙΝΟΥΝ 5 ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΦΗΓΗΤΗ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΤΗΝΟΥΝ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ «**ΚΟΙΝΟ ΛΟΓΟ**». ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΙ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ: Τελικά πήγα στην Ελλάδα. Όχι για να βρω το Ζέππο. Αλλά για να σωθώ.

Κυνηγημένη, διωγμένη...Πρόσφυγας.

Τον Ζέππο δεν τον ξαναβρήκα. Χάθηκε κι αυτός στο μέτωπο....Όπως και τόσοι άλλοι.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 4^Η – 1930 – «Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ»

ΦΩΣ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τελικά η Πολύμνια έφτασε στον Πειραιά. (ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ). Εκεί συνάντησε έναν καλό άνθρωπο, τον κύριο Προκόπη Κολαούζο, ταβερνιάρη στο επάγγελμα. (ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΡΟΚΟΠΗΣ). Ο κος Κολαούζος είχε και ένα γιο από τον πρώτο του γάμο, τον Γιάννη. (ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ) Η Πολύμνια αγάπησε τον Προκόπη, αγάπησε και το γιο του το Γιάννη. Και μετά ήρθε το πλήρωμα του χρόνου και η Πολύμνια έπρεπε να φύγει από το μάταιο τούτο κόσμο. (ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΜΝΙΑ, ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ) Παρακαλώ! (Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΜΕΝΕΙ ΑΚΙΝΗΤΗ) Ελάτε, μη φοβάστε! (Η ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΥΠΟΚΛΙΣΗ ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΙ) Ευχαριστώ. (ΕΝΩ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΛΕΕΙ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΤΟ ΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΚΗΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ «Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ». ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΕΝΟΥΝ ΣΤΟΠ – ΚΑΡΕ) Κι έτσι ο κ. Προκόπης Κολαούζος μεγάλωσε το γιο του Γιάννη μόνος του. Τον έστειλε στην Ευρώπη να σπουδάσει. Ο Γιάννης γύρισε μορφωμένος, παντρεμένος με την αξιότιμη δεσποινίδα Ριρή, το γένος Καλαντζή και γενικώς... αλλαγμένος. Τώρα τον έλεγαν Κόλα, όχι Κολαούζο, έτσι, για πιο Ευρωπαϊκό... Και ο ταβερνιάρης Προκόπης Κολαούζος ανακαλύπτει ότι η πάλη των τάξεων έχει να κάνει με το μέγεθος του μουστακιού.

ΜΟΥΣΙΚΗ. (ΟΠΕΡΕΤΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ).

ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΤΡΟΛΕΪ ΚΑΙ «ΝΤΥΝΟΥΝ» ΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ. ΕΝΑΣ ΚΟΛΛΑΕΙ ΕΝΑ ΠΑΧΥ ΜΟΥΣΤΑΚΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΚΟΠΗ. ΜΕΤΑ ΟΙ ΔΥΟ «ΒΟΗΘΟΙ» ΛΕΝΕ:

Α' ΒΟΗΘΟΣ: Χίλια...

Β' ΒΟΗΘΟΣ: Εννιακόσια...

Α' ΒΟΗΘΟΣ: Τριάντα...

Β' ΒΟΗΘΟΣ: Έξι.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ «Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ».

ΕΙΚΟΝΑ 5^H – 1940 – «ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ»

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ. ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΒΟΜΒΕΣ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ. ΣΛΑΪΤΣ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. «ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ» ΤΡΕΧΟΥΝ ΕΝΤΡΟΜΟΙ ΔΕΞΙΑ – ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΜΕ ΕΝΤΟΝΑ ΚΩΜΙΚΟ ΤΡΟΠΟ. ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Μην τρομάζετε κυρίες και κύριοι. Απλώς, έχουμε πόλεμο. Μεγάλο πόλεμο. Παγκόσμιο. Τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο του αιώνα.

Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΑ ΔΥΟ ΠΑΛΑΜΑΚΙΑ .

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Παρακαλώ...

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ «ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ».

ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ : Όλοι στο σόι μου ήταν πολιτικοί. Και ο πατέρας μου και ο παππούς μου. Και ο ξάδερφος του παππού μου: Ιωάννης Κόλας, Υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου. Δηλαδή Κολαούζο τον έλεγαν, αλλά αυτός το έκανε Κόλας...έτσι, για πιο Ευρωπαϊκό...Και ο παππούς μου όμως...Και αυτός, μεγάλος πολιτικός. Επί Κατοχής... (ΛΙΓΟ ΣΑ ΝΑ ΝΤΡΕΠΕΤΑΙ) Επί Γερμανών δηλαδή...

ΜΟΥΣΙΚΗ (ΨΗΛΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ).

ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΟΡΑΝΕ ΕΝΑ ΓΙΛΕΚΟ, ΕΝΑ ΣΑΚΑΚΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ. ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΛΕΝΕ:

Α' ΒΟΗΘΟΣ: Χίλια...

Β' ΒΟΗΘΟΣ: Εννιακόσια...

Α+Β : Σαράντα.

ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΚΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ «ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ».

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 6^Η – 1950 – ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ – ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ (ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ)

ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΝΑΣ «ΒΟΗΘΟΣ». ΛΕΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ:

ΒΟΗΘΟΣ: 1950

ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΚΟΡΙΤΣΙ (μιλάει Ελληνοαμερικάνικα): Hi, I am Athena. My dad, με βάπτισε έτσι, για να θυμάται την πατρίδα του. Of course είναι και δικιά μου πατρίδα, anyway, μισή δικιά μου πατρίδα. When my dad, έφυγε από το πατρίδα του ήταν 16 χρονών. I know that δεν ζούσε καλά τότε. Τώρα ζούμε πολύ καλά. Έχουμε two big cars, big σπίτι, big δρόμους, and a very big σκύλο. Όλα εδώ στο Αμέρিকা είναι πολύ big και μας αρέσει πολύ αυτό.

ΦΩΣ ΣΤΟ ΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΣΚΥΜΜΕΝΟΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑ ΤΑΦΟ. ΤΟΝ ΦΩΤΙΖΕΙ ΕΝΑ ΚΕΡΙ. ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ.

ΑΝΔΡΑΣ: Πατέρα θα φύγω. Ξέρω ότι μου 'χες πει να προσέχω τη μάννα και τα χτήματα, αλλά δεν πάει άλλο. Η ζωή έχει γίνει αβάσταχτη πατέρα. Εκεί πέρα λεν πως έχει ευκαιρίες. Γεμάτο ευκαιρίες. Να, έτσι λίγο να σου κόβει και αμέσως προκόβεις. Κι εγώ έχω μυαλό πατέρα. Πάντα μου το' λεγες. Θα πάω εκεί, θα στύψω το μυαλό μου και θα δεις, αμέσως θα γενώ. Ξέρω κάποιον που είναι μεγάλος και τρανός επειδή βρήκε μια μηχανή να τρίβει το πιπέρι. Ε, αφού τα κατάφερε αυτός γιατί όχι κι εγώ, ε πατέρα; Κάποια καλή μηχανή θα σκαρφιστώ κι εγώ, κάποια εφεύρεση να πούμε, κάτι σπουδαίο.

ΚΟΡΙΤΣΙ: My dad είναιμπογιατζής και βγάζει big money. Στην αρχή μου μιλούσε συνέχεια για το πατρίδα του, τώρα so and so. Τον ρώτησα μια φορά να μου πει why he left από το πατρίδα του, άστα μου'πε, άστα βράστα. Βράστα; What is βράστα; Anyway, who cares;

ΑΝΤΡΑΣ: Και μην ανησυχείς για την μητέρα, ούτε για το μικρό, πατέρα. Θα τους στέλνω επιταγή κάθε μήνα. Δε θα τους αφήσω έτσι, θα δεις. Μη στεναχωριέσαι, πατέρα... Ξέρω τι μου' χες πει... Προσπάθησα να σ'ακούσω πατέρα μα δεν πάει άλλο. Μας διώχνει αυτός ο ρημαδότοπος...μας διώχνει πατέρα...

ΚΟΡΙΤΣΙ: Bye...

Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ ΕΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΙΑΣ. ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΚΑΙ ΑΚΟΥΝ ΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ. Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΦΟΡΑΕΙ ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ ΚΑΙ ΕΝΑ ΕΠΙΣΗΜΟ ΜΑΝΔΥΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ «ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ». ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΗ ΦΤΩΧΟΜΑΝΑ ΕΝΩ ΝΤΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΑΝ ΤΟ ΣΙΔΕΡΑ (ΤΟΥ ΦΟΡΑΝΕ ΜΙΑ ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΣΦΥΡΙ). ΠΑΙΖΕΤΑΙ Η ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ. ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΣΠΥΡΟ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΗ ΜΑΡΙΑ. ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΚΗΝΗ Ο ΣΙΔΕΡΑΣ ΒΓΑΖΕΙ ΤΗΝ ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΝΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΣΤΟΥΣ ΒΟΗΘΟΥΣ.

ΣΚΟΤΑΔΙ
ΜΟΥΣΙΚΗ (ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ)

ΕΙΚΟΝΑ 7^Η – 1960 – ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

ΦΩΣ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΧΝΟΥΔΙ. ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΤΥΝΟΥΝ ΥΠΟ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΟΥ ΑΦΗΓΗΤΗ.

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ ΜΙΛΑΕΙ:

ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ: Ο μεγάλος μου αδερφός καλά τη βόλεψε. Πήρε των οματιών του και πήγε στην Αμερική. Μετανάστης. Μου έγγραφε που και που. Έγινεμπογιατζής. Καλά τη βόλεψε αυτός... Εγώ έμεινα εδώ. Να προσέχω τη μάνα μας. Έλεγα άμα θάρθει η ώρα κι η γριά μας αφήσει χρόνους, τότε θα πάω κι εγώ να βρω τον αδερφό μου στην Αμερική, να προκόψω κι εγώ. Αλλά όταν ήρθε η ώρα, δεν ήμουνα μόνος. Είχα μια γυναίκα. Και μια κόρη. Το Χνούδι μου. Έτσι το 'λεγα χαϊδευτικά. Το 'χασα κι αυτό. Μικρό – μικρό. Στα δεκατέσσερά του. Παντρεύτηκε. Όμως εγώ δεν έδωσα την ευχή μου. Δεν έδωσα τίποτα εγώ.

ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΕΧΟΥΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ.

A + Β' ΒΟΗΘΟΣ: 1960

ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΝΟΥΔΙ. Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΚΑΘΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ, ΕΠΑΝΩ. ΧΑΖΕΥΕΙ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΠΟΥ ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΠΑΝΗΓΥΡΙ» .

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ «Ο ΓΑΜΟΣ» ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΗΛΗΔΟΝΗ. ΤΟ ΧΝΟΥΔΙ, Ο ΦΡΑΓΚΟΡΑΦΤΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΝΑ ΣΕ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΓΑΜΟΥ. ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, FADE OUT.

ΕΙΚΟΝΑ 8^Η – 1967-73 - ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ – ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ (ΤΟ ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ) . ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ , Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΧΟΡΕΥΟΥΝ . ΞΑΦΝΙΚΑ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΗΧΟΙ ΑΠΟ ΤΑΝΚ. ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ. ΣΛΑΪΤΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ. ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΤΟ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ». ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟΙ.

BLACK OUT.

ΒΓΑΙΝΕΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΜΕ ΕΝΑ ΦΑΚΟ. ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: 1967. Σσσσσς!

ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ. ΜΟΥΣΙΚΗ (Η «ΔΟΚΙΜΗ» ΤΟΥ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ). ΑΝΑΛΟΓΙΟ. ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ «**ΣΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**». ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ. ΣΛΑΪΤΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ. ΗΧΟΙ ΑΠΟ ΤΑΝΚΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ. «ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ»
BLACK OUT

ΣΚΗΝΗ 9^Η – 1980-1990 – ΧΟΡΕΥΤΙΚΑ

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ. ΜΠΑΙΝΕΙ ΑΡΓΑ, ΑΝΕΤΑ, ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ, ΚΟΙΤΑΕΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Αμάν, πέρασε η ώρα. Έτσι είναι κυρίες και κύριοι. Ο χρόνος περνάει άλλοτε αργά, άλλοτε γρήγορα...Όπως θέλουμε. (ΚΟΙΤΑΕΙ ΠΟΝΗΡΑ ΚΑΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ). Ή μήπως ...όπως θέλει αυτός; (ΓΥΡΝΑΕΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ). Γρήγορα παρακαλώ, έχουμε αργήσει! Μουσική!

ΜΟΥΣΙΚΗ. (SATURDAY NIGHT FEVER) ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΧΟΡΕΥΟΥΝ . Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΟΤΟΜΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ . ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ «ΠΑΓΩΝΟΥΝ» .

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Αρκετά, ευχαριστώ. Γρήγορα στο επόμενο παρακαλώ. (ΣΤΟΝ ΗΧΟΛΗΠΤΗ) 1980.

ΜΟΥΣΙΚΗ. (THRILLER, ΤΟΥ ΜΑΪΚΛ ΤΖΑΚΣΟΝ. ΚΩΜΙΚΟΣ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ.
)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ευχαριστώ, περνάμε στο επόμενο.

ΜΟΥΣΙΚΗ. (ΚΑΠΟΙΟ ΣΚΥΛΑΔΙΚΑΚΙ) .

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΣ): Ουφ! Αυτάαα! (ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ) Ευχαριστώ, μπορείτε να αποσυρθείτε. Χαίρετε!

ΟΙ «ΒΟΗΘΟΙ» ΚΑΝΟΥΝ «ΞΟΥΤ-ΞΟΥΤ» ΣΤΟΥΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ

ΗΘΟΠΟΙΟΙ (ΜΕ ΚΩΜΙΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ): -Τι, μόνο τόσο; - Ε, τι μας έφερες για τόσο λίγο; -Έλα καλέ, άσε μας λιγάκι! – Πλάκα έχει ε; - Δηλαδή τώρα πάει, θα χαθούμε πάλι στο παρελθόν;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Κάνετε λάθος αγαπητοί μου, εσείς δεν χάνεστε, εσείς είστε οι μνήμες, οι μνήμες μένουν ανέπαφες. Κύριε Πεμπονάρη, που αγαπήσατε την Πολύμνια, που παντρεύτηκε τον Προκόπη Κολαούζο, που είχε ένα γιο το Γιάννη, που ήταν ξάδερφος με τον κ. Δημητράκη, που ο ανιψιός του έφυγε στην Αμερική, που ο μικρός του αδερφός έγινε παπλωματάς και όλοι εσείς οι υπόλοιποι, πιστέψτε με...είστε οι μνήμες. Οι μνήμες δεν χάνονται. Χαίρετε!

ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΦΥΓΕΙ. ΤΟ ΧΝΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΩΝΑΖΕΙ.

ΧΝΟΥΔΙ: Συγγνώμη...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Παρακαλώ;

ΧΝΟΥΔΙ: Το μήνυμα...Ποιο είναι το μήνυμα;

ΟΛΟΙ (ΣΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΤΣΑΚΩΣΑΝΕ): Ναι, το μήνυμα, για πες μας σε παρακαλώ, ποιο είναι το μήνυμα, χα! Εδώ σε θέλω, για έλα να σε δούμε κλπ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (ΧΑΜΟΓΕΛΑΕΙ): Ο Χρόνος περνάει

Αυτό είναι όλο.

Όποιος μπορεί ας βγάλει νόημα.

Θα σβήσω εγώ το φως.

ΚΑΝΕΙ ΣΗΜΑ ΣΤΟ ΦΩΤΙΣΤΗ. ΑΡΓΟ FADE ΟΥΤ ΕΝΩ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ «ΠΟΥ ΠΑΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ» ΑΠΟ ΤΗ ΛΙΛΙΠΟΥΠΟΛΗ .

Τ Ε Λ Ο Σ